

COM MARIA

per BRUNO FORTE

En Maria brillen els trets característics de l'existència redimida. Mirant-la a ella, Verge i Mare, els cristians reconeixem la seva vocació d'acollir i de donar l'amor de Déu.

Maria és la Verge en quant és la criatura que viu totalment en l'escolta de Déu, fins a ser el silenci en el qual ressona la paraula divina. Maria és el terreny de l'advent diví, el si del Déu vivent, que mostra com la Trinitat que l'envolta és el si sant del món, en el qual tots som protegits, ja que en Déu vivim, ens movem i som.

La seva virginitat és un himne a la primacia absoluta de Déu, a la glòria pura de l'Etem, davant del qual hem de situar-nos amb estupor i meravella, deixant-nos transformar per Ell. En Maria la relació entre el que és humà i el que és diví brilla en la llum de la primacia absoluta i incondicional del Senyor. Déu és primer, Déu és per sobre, Déu és més enllà.

En relació amb aquesta primacia, el que es demana a l'home és la fe: Maria ens ensenya que creure vol dir fer espai a l'amor de Déu deixant-se plasmar totalment per ell. La fe és el contrari de treballar-nos pel nostre compte, de fer-nos projectes i voler-los realitzar. La fe és acceptar que la nostra vida no està a les nostres mans sinó a les mans de Déu. En aquest sentit Maria ha concebut en el seu cor abans que en el seu si: la seva grandesa està en l'abandó amb què ha acceptat fiar-se del Déu misteriós, del Déu *improgramable*. Com a Verge de l'escolta, Maria ens ensenya la prioritat de la dimensió contemplativa de la vida, l'experiència de la tenebra lluminosa, del silenci habitat de la paraula divina.

Maria és la Mare: en ella el silenci s'ha fet paraula, l'agraïment s'ha fet gratuïtat, la virginitat s'ha fet maternitat. És ella la que ens fa comprendre que l'experiència de Déu es fa veritablement fructuosa quan esdevenim Església mare. Església que engendra fills per a Ell i que no es limita a cantar el Magnificat sinó que realitza les obres del Magnificat en la vida dels homes.

Quan en la fe s'ha fet espai a l'absoluta primacia de Déu, llavors la conseqüència de ser habitats, estimats per Ell, és sortir d'un mateix, vivint l'èxode sense retorn, que és l'amor. El «sí» a Déu de la Verge es tradueix en l'«ai» a l'home de la Mare. En acollir la gratuïtat de l'amor etern se suscita la necessitat de donar gratuïtament tot el que s'ha rebut. Qui creu mira enfora, en la història i en la societat, discerneix el do i el transmet. Per tant, respectem veritablement el do de Déu no pas quan el retenim gelosament fent-nos arca tancada, segellada, sinó quan, com Maria, esdevenim arca irradiant. Acollim el do quan el restituïm a Déu que, en el proïsme, ens para la mà.

Maria viu aquesta gratuïtat del do amb atenció, amb concreció i amb tendresa. Maria es fa atenta a la necessitat d'Elisabet, no espera que Elisabet la cridi: l'amor sap veure i comprendre allò que el no amor no veurà mai. La caritat és atenta! Maria serveix Elisabet en la seva necessitat real. El seu amor es fa gest, densitat existencial: la caritat és concreta! El seu do, en fi, omple de joia: la caritat sap ser tendra! La tendresa és donar amb una joia tal, que el qui rebí el do experimenti un sentiment de festa i no un sentiment de dependència. La primacia de Déu en la fe esdevé així la primacia del proïsme en la caritat.

Com la Verge Maria, el cristià és el més lliure de tots en la fe, és el més servent de tots en l'amor: és lliure en la fe perquè depèn només de Déu; és servent en l'amor perquè aquests dependre el fa nonat als altres en la gratuïtat.